

De Badgast

Nummer 16, zomer 2008

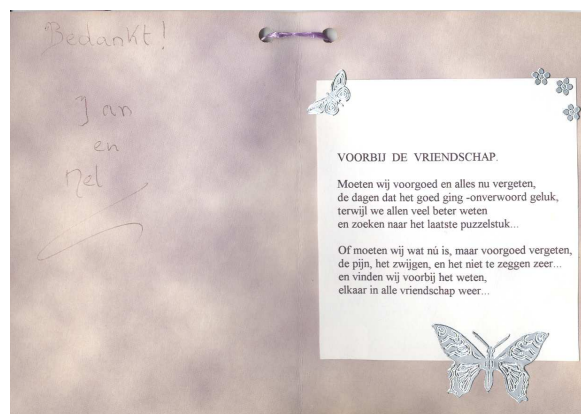
Tien jaar vereniging Adelbertus!

Deze Badgast staat natuurlijk in het teken van ons tienjarig bestaan als vereniging, met twee interviews over verleden, heden en toekomst van de vereniging. Maar allereerst een mooie herinnering aan de overdracht tien jaar geleden: een gedicht dat Nel Schuit stuurde aan toenmalige bestuursleden (met dank aan Juliette en Henk de Rijk).

Vorbij de vriendschap

Moeten wij voorgoed en alles nu vergeten,
de dagen dat het goed ging, onverwoord geluk,
terwijl we allen veel beter weten
en zoeken naar het laatste puzzelstuk

Of moeten wij wat nú is maar voorgoed
vergeten,
de pijn, het zwijgen en het niet te zeggen
zeer...
en vinden wij voorbij het weten,
elkaar in alle vriendschap weer...

Roken mag nog...

... als het tenminste makreel is

De Badgast verschijnt onregelmatig en wordt gemaakt door Olga, Marlies, Renee, Brendan en Michaël

Wie is Simon Lentz?

De man die gezellig zit te praten, op de bank bij de ingang van de camping? De opa die zijn kleindochter leert fietsen.? De bestuurder die jong en oud aanspreekt de regels te respecteren? De buurman die altijd klaarstaat om te helpen? De grappenmaker die met zijn directe humor menig dame doet blozen? De penningmeester die verantwoordelijk is voor de financiële en zakelijke administratie?

Als je wilt weten wie Simon Lentz is, kun je hem interviewen. Maar krijg je dan een volledig beeld, is het niet interessanter anderen over Simon aan het woord te laten? Ik koos voor de laatste optie. Al twaalf jaar ben ik een overbuurvrouw van Simon en Greet. Het zichtbaarst is Simon als hij meerdere keren per dag langsloopt met hond Beau. Een hond die in eerste instantie griezelig veel overeenkomsten vertoont met een pitbull, maar bij nadere beschouwing een vreselijk lieve goedzak is.

Als mijn poes zo dom is om hem aan te vallen kijkt Beau gekwetst, terwijl hij die grijze bol agressie met gemak doormidden kan bijten. Het eerste wat iedereen over Simon zegt, is dat hij een echte Amsterdammer is. 'Hij heeft het hart op de tong', zegt Gerard (huisje 39), 'en kan mensen ongezoeten de waarheid zeggen.' Naaste buurman Frans denkt dat een van Simons belangrijkste drijfveren is dat hij 'niet tegen onrecht kan'. Birgit, buurvrouw aan de andere kant en medebestuurder: 'Hij is recht voor zijn raap, heeft humor, lult er niet omheen, slijmt niet en zegt de dingen liefst kort en bondig.' Bob, medebestuurder, prijst

zijn duidelijkheid, maar vindt Simon 'soms een beetje rechtlijnig'. Overbuurman Bertus: 'Hij is altijd in voor een geintje.'

Simon, een regelaar in hart en nieren, was altijd al behulpzaam voor iedereen die een klus te klaren had. Huisje slopen, huisje bouwen, keuken verbouwen, materiaal zoeken, Simon was er. Maar zijn echte talenten kwamen aan het licht nadat Jan en Nel hun levenswerk veiligstelden door het terrein aan hun huurders te verkopen. Het was eigenlijk wel rustig toen Jan en Nel nog de regels opstelden. Of je het ermee eens was of niet, je deed wat Jan zei. Auto niet op het gras parkeren in de winter, geen lawaai maken na 1 juni, huizen niet hoger bouwen dan 2.75 meter.

Tegelijk met het heuglijke feit dat niemand ons ooit nog van onze eigen grond kan afzetten, kwam de trammelant van de democratie. We moeten zelf samen de spelregels vaststellen, maar veel lastiger: we moeten die regels ook zelf samen handhaven. Buren aanspreken als ze plots hun ijskast in de vuilcontainer kieperen. Kinderen tot de orde roepen als ze auto's als doel gebruiken. Scheidsrechter spelen als twee burens elkaars heg bevechten. Een klus die niet erg populair is. Simon heeft, als geen ander, die taak op zich genomen. Overbuurman Bertus is vol lof. 'Hij is er een die zich totaal wegcijfert, alles voor de camping doet: financiën, onderhandelen over geld, alle administratie, iedereen helpen, de dagelijkse gang van zaken in de gaten houden en advies geven. Hij is een hele goede meester, een betere baas kan je niet hebben.' Bertus is blij dat Simon zegt waar het op staat. 'Met fluwelen handschoenen kan je niet regeren.' Kan Bertus ook een negatieve eigenschap noemen? 'Zeker, Simon denkt te weinig aan zichzelf.'

Simon zit, samen met Greet, al zo'n veertig jaar op de camping. De tijden zijn veranderd. Toen zij kwamen was er nog geen water en elektriciteit in de huisjes. De modernisering kwam langzaam. Eerst een kraantje met schoon water aan het begin van elk laantje, toen de draden aan houten palen die de elektriciteit in huis brachten. En nog niet zo heel lang geleden

werden elektriek en water ingegraven en kunnen we op de camping net zo luxe leven als thuis.

Simon is aardig en meegaand, maar kom niet aan zijn gezin. Dan zie je plots een andere kant van de goedmoedige lobbies. Als je ook maar een vinger uitsteekt naar Greet, Danny, Sem of Tatum staat Simon pal en verdedigt zijn familie tot het uiterste. Voor Danny staat hij altijd klaar en dat is omgekeerd ook zo. Als Simon, iets te optimistisch, belooft dat hij het huis van Bettine zal schilderen, blijkt die klus wel erg omvangrijk. Zeker als je het perfect wil doen, en Simon gaat niet voor minder. Danny komt vele weekenden langs en helpt zijn vader.

De kleinkinderen komen mee – tot groot plezier van Greet – en tussen het schuren en schilderen rent de grote Simon uren achter zijn driejarige prinsesje Tatum om haar fietsen te leren. Zij gebruikt de sterke arm van opa maar wat graag om in balans te blijven, maar als opa even naar huis gaat om uit te rusten wordt het tijd voor zelfstandigheid. Voor zijn verbijsterde ogen fietst ze gewoon weg. Op eigen kracht. Simon houdt niet van yuppen, en de verandering die zij brengen. Eerst veranderde zijn geliefde Jordaan grondig. Al die snelle geldtypes, die de oude, warme buurtgemeenschap net zo grondig verbouwden als hun appartementen en lofts. Even dreigde dat ook op de camping te gebeuren. Er kwamen wel erg veel kapitaalcrachtige tweeverdieners. Ze kopen goede huisjes, gooien ze tegen de grond, laten nieuwe paleisjes neerzetten. Daarbij willen ze het liefst twee verdiepingen, steen en fundering. Met de mannen van de beheercommissie, zoals Bertus, Frans en Harry, wordt er scherp op gelet dat het karakter van het terrein niet verandert. Zij vormen samen de ruggengraat van de vereniging. Steeds terugkerende klussen als het toezicht op het vuilnis, het aansluiten van het water, het controleren van het gas, het snoeien van de heggen, het beoordelen van bouwvoornemens, ze zijn nooit te beroerd om in actie te komen. En dan steekt het wel eens als niet iedereen meehelpt, op die enkele momenten dat de inzet van allen gevraagd wordt. Frans: 'Simon is onbetaalbaar voor de camping. Hij staat altijd voor iedereen klaar. Hij

is door en door goed en kan met iedereen opschieten. Maar als mensen het te bont maken, wordt hij kwaad.'

Lenie en Harry herinneren zich een van de weinige keren dat Simon ergens geen oplossing voor wist en zelfs een tikje wanhopig was. Een paar jaar geleden werd de camping getroffen door een windhoos. Lenie en Harry zaten in hun huisje en voelden het trillen. Ze zagen tuinmeubilair door de lucht vliegen. Toen de wind was gaan liggen, maakte Harry een ronde over de camping. Bij Simon was een raam kapot en een gordijn gescheurd. Harry zette er tijdelijk een plaat tegenaan en waarschuwde Simon. Het leek een kleinigheid, maar toen Simon en Greet arriveerden, bleek hun hele huisje ontzet. Het was door de wind opgetild en niet precies op dezelfde plek teruggezet. Het verband was eruit. 'Toen was Simon echt van slag.' Harry verzoon een list. 'We maakten een lier aan het huisje vast en zetten het geheel weer op z'n plaats.'

Al tien jaar is Simon de spil van het dagelijks leven op de camping. We kunnen niet zonder hem en mogen bij het jubileum van de camping ook een keer luid en duidelijk zeggen: Bedankt Simon! Maar wil hij die zware verantwoording wel blijven dragen? Lenie hoopt van wel. 'Hoewel het een zware klus is, denk ik toch dat hij het met plezier doet.' Ook Birgit vermoedt dat hij wel lol heeft in al dat harde werken. 'Bovendien heeft hij door zijn enorme inzet ook veel invloed. En vergeet niet dat Simon zich verbonden voelt met alle mensen die hij al jaren kent, van sommige families zelfs meerdere generaties.'

Laten we ook niet vergeten dat Simon niet van het strand houdt. Ik heb hem nog nooit betrapt op rustig in een stoel zitten om bruin te worden of uit te rusten. Hij roept altijd grappend dat onze huisjes 'werkhuisjes' zijn, maar ik denk dat hij eigenlijk wel van werken houdt. Lekker rondscharrelen en ondertussen voortdurend contact met andere mensen. Laten we een belangrijk geheim van Simon nooit vergeten. Het wordt vaker gezegd: achter elke sterke man staat een ijzersterke vrouw. Onderschat dus niet de invloed van Greet.

Xandra van Gelder

Het mooiste plekje van de hele wereld!

Gerard van Hees is waarnemend voorzitter van onze vereniging. Hij en zijn echtgenote Hannie zijn eigenlijk pas kort lid: vorig jaar hebben ze huisje 2 gekocht. Hieronder stelt onze nieuwe voorzitter zich nader voor.

Waarom een huisje in Egmond?

Gerard: 'Mijn vader werkte na de oorlog bij Verkade en die hadden bunkers in de duinen als vakantiehuisjes. Tot ik een jaar of dertien was gingen we daar heen op vakantie. Dus in mijn familie hebben we iets met deze omgeving. Ik geniet ook van de geschiedenis van de streek: de strijd tegen het water. Mensen maken gezamenlijk een dijkje hier en een bultje daar. We kwamen vorig jaar iemand tegen en die vertelde ons dat er hier een huisje te koop stond – zo kwam het.'

Hoe gaan jullie je huisje opknappen?

'We gaan het huisje straks in september platgooien. Deze zomer zitten we er nog in, we nemen er afscheid van. Vrienden komen helpen met het slopen. We hebben een prefab bouw pakket gekocht, dat wordt straks in twee dagen in elkaar gezet. En daaromheen wordt daarna gemetseld. Dat doen we om het zoveel mogelijk onderhoudsvrij te hebben.'

Hoe ben je zo snel voorzitter geworden?

'Het overkomt je. We waren vorig jaar op de ledenvergadering, vooral om te kijken. Je spreekt mensen en je denkt: waarom doen jullie dit zus of zo? Je hoort van alles en op een gegeven moment denk je: zit de vereniging een beetje in het slop? Ik zou wel op het dak van mijn huisje willen staan en roepen: "We hebben het mooiste plekje van de hele wereld – zijn jullie daar nog wel blij mee?" Ik heb mijn hulp aangeboden. En toen de andere Gerard ziek werd heb ik me beschikbaar gesteld als waarnemend voorzitter. Ik heb een paar

klussen gedaan voor het bestuur zodat ze konden zien hoe ik werk en zodat je elkaar leert kennen. Nu is er een basis. Ik heb toen ik voorzitter werd als voorwaarde gesteld dat we als vereniging eens in de spiegel moeten kijken: Wat hebben we? Zijn we daar tevreden over? Of moeten we bijsturen?'

Kun je iets over je plannen vertellen?

'In oktober gaan we als bestuur een dag voor de spiegel staan en de plannen doornemen. Als het bestuur het op hoofdlijnen eens is, leggen we onze gezamenlijke visie voor de komende 5 jaar voor aan de leden met daarbij de vraag of ik verder moet gaan als voorzitter.

De rode draad is om iets meer te gaan besturen, dingen iets minder op hun beloop te laten. Het heeft veel met omgang met elkaar en onze omgeving te maken. We moeten zorgen dat we goede contacten met onze omgeving onderhouden: met PWN, met de gemeente, met Karin. Zo heb ik voor de makreelmiddag bijvoorbeeld de boswachter uitgenodigd. We hebben nu bijvoorbeeld de commissie beheer. Ik heb binnen enkele klussen en ook van veel mensen begrepen dat hier en daar verbetering nodig is. Binnen de plannen zou bijvoorbeeld voor iedere commissie een bestuurslid in zo'n commissie zitting moeten nemen en dan een jaarplan moeten maken, dat wordt voorgelegd aan de leden. Dan weet je als lid ook waarvoor je je kunt opgeven en wordt het echt iets van de leden: die hebben het voor het zeggen. Hier speelt mijn werkervaring en achtergrond een belangrijke rol. Ik denk bijvoorbeeld aan een commissie veiligheid, die een belangrijke rol zal gaan spelen voor een wettelijk verplicht calamiteitenplan. Maar ook een commissie activiteiten en communicatie. Dit is allemaal nog in een beginstadium, maar dat geeft niet. Zeker is dat samen willen dat gemoedelijkheid en verdraagzaamheid een belangrijke rol spelen in onze vereniging. We moeten vooral zorgen dat het negatieve er uit gaat. Maar we moeten ook accepteren dat er regels nodig zijn. Want laten we eerlijk zijn: we hebben een mooi plekje en dat moet zo blijven.'

Michael Rubinstein

